

— WENDY MASS —

SONUNDA

12

YAS

SONUNDA
12 YAŞ
— WENDY MASS —

SONUNDA 12 YAŞ

© 2020, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2010, Wendy Mass

İlk baskı 2010 yılında, ABD’de *Finally* adı ile Scholastic Inc.
tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: Wendy Mass
TÜRKÇELEŞTİREN: Emili İlemre
EDİTÖR: Ümit Mutlu
DÜZELTİ: Burhan Düzçay
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. kmBaşkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ekim 2020 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-417-4

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde
tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt
ya da diğer yollarla iletilemez.

SONUNDA 12 YAŞ — WENDY MASS —

Allison, Colleen ve 888 Maceramıza!

WENDY MASS

New York Times oksatanlar listesinde uzun süre kalan Wendy Mass'ın, çocuklar ve gençler için 29 romanı var. Yazarın kitapları, 26 dile çevrildi ve 85 kez ödüllere aday oldu. Birçok ödölü kucaklayan ve kitapları sinema filmine ve televizyon dizisine uyarlanan yazar, ailesiyle birlikte New Jersey'de yaşıyor.

BİRİNCİ BÖLÜM

Dilek konusunda epey iddialıyım. Her şeyi dilek tutmaya bahane edebilirim. Kayan yıldızları, kopan kirpikleri, karahindiba otlarını, çeşmelere atılan madeni paraları... Doğum günü pastalarının üzerindeki mumları! (Hem benimkileri hem de başkalarınıninkileri.) Gözlüklerim buğulandığında bile dilek tutarım.

Küçükken dileklerim çok değişken olurdu. Bir midilli dilerdim mesela. Ya da bir “en yakın” arkadaş. Gidonunda flamalar olan yeni bir bisiklet. Bir kız veya erkek kardeş. Bunlardan bazıları gerçek oldu bile. (Hayır, midilli değil maalesef.) Ama son bir yılda her dileğimi, on iki yaşında olmaya harcadım. Hayatım boyunca beklediğim o güne artık sadece altı hafta kaldı. Gerçi, *şimdi* dönüp baktığımda, keşke o dileklerden birini saklasaymışım diyorum. Çünkü saklamış olsaydım, belki de bu atık su borusunda sıkışmış olmazdım.

Evet, atık su borusu.

Nasıl oldu anlatayım. Günüm oldukça normal başlamıştı. Altıncı sınıfta olduğum okulumun, Willow Falls Su Deposu'na bir

gezisi vardı. Kıyıda durmuş, yeraltı suyu seviyelerini ve filtreleme sistemlerini dünyanın en büyüleyici şeyiymiş gibi anlatan rehberi dinliyorduk. Hava bataklık gibi kokuyordu ve turuncu spor ayakkabılarım çamura batıyordu. Kıyının diğer tarafındaki ormana bakıp duruyordum. Orman, eskiden uyumadan önce annemin bana okuduğu masallardaki diyarlara benziyordu. Çok huzurlu ve güzeldi, biraz da gizemliydi. Her an Hansel ile Gretel ağaçların arasından fırlayabilirdi yani.

Bir süre sonra, kaçma fırsatını bana Rex Bueford sağladı: Suya atlamanın çok komik olacağını düşünmüştü ve gerçekten komikti de. Ama yalnızca bir saniyelğine... Çünkü rehberimiz, içme suyumuzun tadının artık *Rex'in teri* gibi olacağını söyledi.

Öğretmenimiz Rex'e bağırıp arkadaşları da ona gülerken ben yavaş yavaş geri çekildim ve ormana girdim. Grubun sesi tamamen kesilene kadar da durmadım. Kısa zaman sonra kendimi keskin, tatlı kokulu çam ağaçlarının arasında buldum. İğne yaprakları ayağımın altında yastık gibiydi. Alçak dallardan birinde bir mavi alakarga ötüyordu. Derin bir nefes alıp tatlı havayı ciğerlerimde tuttum. Anne babam sürekli tepemde olmasa, bu gruptan kaçma ihtiyacı da hissetmezdim eminim. (Fakat on iki yaşına girene kadar bu değişmeyecek, biliyorum. Neyse ki o gün geldiğinde yapabileceğim koca bir liste dolusu şey var.)

Ormanda tek başıma dururken beklentiyle dolu, lezzetli bir ürperti hissettim. Ne zaman on ikinci doğum günümü düşünsem böyle oluyordu zaten. Bulutları izleyip Büyük Gün'ün halini kurma niyetliyle, kocaman, gri bir kayaya yaslandım.

Ama bir sorun vardı. O kocaman gri kaya... kaya değildi. Gezegenin yaratılışından beri burada olduğunu, dolayısıyla da ağırlığını taşıyacak kadar dayanıklı olduğunu sandığım o yekpare, volkanik kaya, aslında dar, gri bir atık su borusunun

ağzını kapatan kauçuk bir kapaktı! Bunu fark edince kollarımı ve bacaklarımı deli gibi salladım ama dengemi sağlamak için artık çok geçti. Kıçüstü, borunun üzerine düştüm ve ânında sıkıştım.

Boynumu ne kadar uzatsam da dışarıyı göremiyordum. Spor ayakkabılarım yerden yalnızca birkaç santim yukarıda sallanıyordu ama hareket edemediğim için, isterse bir kilometre yukarda sallansınlar, fark etmezdi.

Bağırabildiğim kadar yüksek sesle bağırdım:

“Sesimi duyan var mı!? Sıkıştım! Kimse var mı?”

Ama sesim, bir fısıltıdan ibaretmiş gibi rüzgârla taşındı. Büyükanneimin sesi kafamda yankılandı: *Ayıkla şimdi pirincin taşını.*

Yani bu vaziyete böyle düştüm. Tam bir dakikadır buradayım ve henüz kendimi kurtarmayı başaramadım.

Bir şeyler bulmak için nafile bir çabayla etrafıma bakındım. Dilek tutabileceğim herhangi bir şey aradım. Bir kirpiğimi koparmayı bile düşündüm ama bu biraz iğrenç bir şey ve muhtemelen insanın canını da acıtır. Ayrıca, kirpiği *kendin* koparırsan, dileğin geçerli sayılacağını sanmıyorum.

Gözlüğüm bir kulağımın üstünden düşmüştü. Kolumu, onu düzeltebilecek kadar kıpırdatabilirdim. Şimdi durumumu tahlil edebilirdim: Borudan su akmıyordu, ki bu iyi bir şeydi. Görünürde kan yoktu, kırılmış bir kemiğim yoktu. Genelde çok dengeli bir insanımdır; burnuma vurup karnımı ovalarken dümdüz bir çizgide yürüyebilirim. Bu öyle sandığınız kadar kolay değildir ha! Buraya sıkışmış olmasaydım şimdi de yapabilirdim.

Cep telefonum olsaydı, sesle komut verip yardım için birilerini arayabilirdim. Kendime not: *İlk istediğimde bana*

telefon alsalardı bu durumda olmayacağımı, annem ve babama hatırlat. (Tabii onları bir daha görebilersen.) Aslında, telefon almalarını istediğim diğer altmış üç seferden birinde de alabilirlerdi. Almadılar. Düşündüklerinin aksine telefonu kaybetmeyeceğime dair her seferinde yeminler etsem de, almadılar. On iki yaşıma girdiğimde cep telefonu almak, listemin en başında geliyor.

İğne yapraklı ağaçların arasından, tur rehberinin sınıf arkadaşlarımı ana binaya götürüşünü izledim. Ziyaretimizin video bölümünün vakti gelmiş olmalıydı. Hepimiz buraya o kadar çok kez gelmiştik ki o eski videoyu ezbere biliyorduk artık. Biri bizi “suyun bulutlardan başlayıp musluklarımıza uzanan yolculuğu” konulu bir sınava soksa, hepimiz tam not alırdık. Neyse... Yine de gezi için buraya gelmek, Willow Falls Toplum Tarihi Müzesi’ne gitmekten iyidir; çünkü küf kokulu, eski ve insanı hapsiştiren mobilyalardan hoşlanmıyorsanız, orası epey sıkıcı bir yer.

Binaya en son girenler, öğretmenimiz ve Rex Bueford oldu. Kasabamızın su kaynağına daha fazla zarar vermesin diye öğretmenimizin onu gözünün önünden ayırmadığına şüphe yoktu. Görünüşe göre kimse, en yakın arkadaşım Annabelle bile, yokluğumu fark etmemişti. Bu beni hiç şaşırtmadı. Ailemle olduğum zamanlar dışında (ki onlar da beni *gereğinden fazla* fark ediyor) arka planda kaybolurum genelde. Tıpkı bukalemun gibi. Bukalemunların davranış biçimlerine aşinayım, çünkü eskiden fen öğretmenimizin masasında, kafeste bir bukalemun dururdu. Yanında da hamile bir hamster vardı. Sonra, geçen ay, sözde bize üreme sürecini göstermesi falan gereken hamile hamster, içinde bebek büyüttüğü için fazla acıktı ve bukalemunu yedi! Yani... bukalemunun yarısını yedi. Bu yüzden belki bukalemun

iyi bir örnek değildi, evet. Fakat gerçekten de, öğle yemeklerinde ne zaman masaya gelip otursam, arkadaşlarım zaten orada olmadığımı şaşırıyorlar.

Keşke yanımda bir kitap olsaydı, diye düşündüm. Belli ki burada epeyce zamanım vardı. Genelde yanımda hep bir iki kitap olurdu ama bugün, sırt çantalarımızı serviste bırakmamız gerekmişti. Gerçi yanımda kitap olsaydı da sayfalarını çeviremezdim. Kısa bir an için, *Bu atık su borusunun ucu da tıpkı Alis'in tavşan deliği ya da Lucy'nin gardırobu kadar heyecanlı bir yere çıkıyor mudur*, diye merak ettim. Ama bizim Willow Falls, Harikalar Diyarı'na ya da Narnia'ya, bir ördeğin, ördekten çok daha farklı bir şey benzediği kadar benzeyebilirdi ancak.

Kurtulmak için yine nafile bir çabayla omuzlarımı döndürmeye çalıştım. Sonunda pes ettim ve gözlerimi kapadım. Zihnim, sürekli kurduğum hayallerden birine sürüklendi: Doğum günü pastamın mumlarını üflüyorum. Saçlarım pürüzsüz ve dalgalı, dudaklarım açık pembe ve parlak, tenim ılık ılık. Hayallerimde her zaman daha güzeldir. (Ayrıca daha akıllı, daha komik ve daha popülerimdir.) Bir de tabii, atık su borularına da hiç düşmem.

Yanaklarımı ısıtan güneş rahatlatıcıydı ama. Ve o antika videoyu izleme deneyimini kaçırdığım için o kadar da perişan olmadığımı söylemek zorundayım. Sınıfın servise bensiz binmeyeceklerine de emindim. Zaten birkaç dakika sonra yanaklarım bir an için serinledi, yüzüme de bir gölge vurdu. Gözlerimi açtığımda kısa boylu, tombul, beyaz saçlı bir kadının etrafındaki parlaltıya, gözlerimi kısarak baktım. Kimsenin yaklaştığını duymamıştım oysa.

Geldiğimizde biletlerimizi alan kadındı bu, onu tanıdım. Bizi çok sıcak karşılamıştı, sanki ziyaretimiz onu gerçekten mutlu

etmiş gibiydi. Ama şimdi kaşlarını çatmış, sert bir ifadeyle bakıyordu.

“Ne işin var orada?” diye sordu, elleri belinde. Konuşurken dudakları biraz titriyordu ama gülmemeye çalıştığına emin gibiydim.

İç çektim. Her zaman şüpheli olan anne babam tarafından sürekli haksız yere suçlanmaya alışıkтым.

“Düştüm,” dedim. Omuz silkmeye de çalıştım ama kıpırdamadım. “Ve sıkıştım,” diye ekledim.

Dudaklarını birbirine bastırdı, borunun diğer tarafına geçti ve sonra başını sallayarak geri geldi.

“Adın ne?”

Bir an için, gözlerim kadının yanağına gitti: Ördek şeklindeki doğum lekesi, kadın konuşurken titriyordu.

Boğazını temizledi ve adımı tekrar sordu.

Gözlerimi yanağından çekmeyi başardım.

“Rory,” dedim. “Rory Swenson.”

“Rory,” diye tekrarladı. İlk heceyi söylerken sesini hafifçe titretti ve adım, olduğundan çok daha egzotikmiş gibi duyuldu. “Rory erkek ismi değil mi?”

“Hem kız hem erkek ismi,” diye açıkladım, dişlerimi sıkma-maya çalışarak. Gerçekten de, bizim bir üst sınıfta Rory diye bir oğlan vardı ve Annabelle ile ondan hep “Oğlan Rory” diye bahsederdik. Koridorda yan yana geçtiğimizde birbirimizden gözlerimizi kaçırıyorduk. İnsanlar bana isimle ilgili sorular sorduğunda Annabelle her zaman çok gülerdi. Onunki gibi bir ismi olunca kimse onu erkek sanmıyordu tabii. Hanım hanım-cık ismi bir yana; sapsarı, parlak, uzun saçları ve pembe dudak parlaticısı da “Ben tam bir kıyım!” diye bağıırıyordu. Onun aksine, benim, sıkıcı kahverengi saçlarım birazcık bari düzgün gö-

rünsün diye epey bir uğraşmam gerekiyordu. Makyaj yapmam *zaten* yasaktı. Ve maalesef vücudum da Oğlan Rory'ninkinden pek farklı görünmüyordu...

Yaşlı kadın başıyla binayı gösterdi. "Okul gezisiyle mi geldin?"

"Evet. Kayboldum. Yani... kendi başıma gezintiye çıktım gibi bir şey. Sonra da işte..." Etrafımı gösterdim. "Böyle oldu."

"Anladım," dedi kadın düşünceli bir tavırla. "Bazen evren bir anlığına durmamızı ister. Hayatımızda olanları düşünmemiz için."

"Öyle mi?"

Öne doğru bir adım attı; bana o kadar yakından bakıyordu ki irkildim. Daha doğrusu, hareket edecek tek bir santim olsa, irkilirdim.

"*Senin* neleri düşünmen gerekiyor, Rory Swenson?"

"Benim mi?" Kekeleydim. "Benim hayatımda... yani... şu aralar pek bir şey olmuyor. Son on bir yıl oldukça sakin geçti."

"Haklısındır belki," dedi kadın. "Ama karşına pek çok şey *çıkacak*. Bekleyecek vaktin yok."

"Siz nereden bili..."

Elini kaldırdı. "İstediğin şeyi elde edemeyeceksin, Rory Swenson, ta ki *gerçekte* neye ihtiyacın olduğunu anlayana dek."

Beni istediği kadar korkutamadığını göstermeye çalışarak gülümsedim. "Her şeyi hallettim ben," diye cevap verdim. "Listemi yaptım. İhtiyacım olan şeylerle dolu."

"Öyle mi?" diye sordu, tek kaşını hafifçe kaldırarak.

Birden, listemi savunma ihtiyacı hissettim. "Evet. Listemde mantıksız hiçbir şey yok. Altıncı sınıftaki herkesin yapabileceği şeyler."

"Herkesin mi?" diye sordu.

Hızlıca başımı salladım.

“O zaman sorun olmaz demektir,” dedi.

“Evet,” dedim özgüvenle. “Sanırım olmayacak.”

“Harika,” dedi ve arkasını dönüp gitti.

Gözlerim kocaman açıldı. “Durun! Beni buradan çıkaracak birini bulabilir misiniz?”

Geri döndü ve gülümsedi. Ben daha anlayamadan, iki bileğimden tuttu ve beni bir kerede dışarı çekti. Bunu fark etmem birkaç saniye sürdü hatta. Boruya, ayaklarımın altındaki yere ve kadına baktım. Yanında durduğumda ondan birkaç santim uzun olduğumu gördüm, ki ben hiç de uzun boylu biri değilimdir. Beni öyle çekip çıkaracak gücü nereden bulmuştu? Belki de yaşlı insanlarımızı küçümsüyordum...

Tutulmuş bacaklarımı esnettim ve üzerimdeki pisliği, solmuş çam iğnelerini silkeledim.

“Teşekkürler,” dedim. “Zahmet verdiğim için gerçekten özür dilerim.”

Söylediklerimi önemsemedi. “Hiç dert değil. Her gün bir kızı atık su borusundan kurtarma şansım olmuyor zaten.”

Vay be, yaşıınıza göre gerçekten güçlüymüşsünüz, cümlesi ağzımdan çıkmak üzereydi ama bu pek de nazıkçe olmazdı. Hiçbir şey demedim. Ormana sükûnet indi. Sessizliğin bu kadar gürültülü olabileceğini hiç düşünmezdim. Ayağımın yanında bir hareket hissedince irkildim ve yana zıpladım. Bir sincap, yaprakların arasından koşuşturup gözden kayboldu. Birden, etrafta kimsenin olmadığını farkına vardım. Endişeyle binaya baktım.

“Gitsem iyi olur, şey... beni merak etmesinler.”

Soğuk bir tavırla başını salladı ve birkaç metre ötedeki büyük, metal ekipmanı gösterdi.

“Saat başı çalıştırdığımız tahliye sistemini açmaya gelmiştim

buraya,” dedi. “Önce seni görmüş olmam büyük şans, yoksa şu an çamurun içinde yatıyor olurdun.” Gitmek için arkasını döndü ama kolunu tuttum. Durduğunda şaşırdım, çünkü aslında ona uzanmayı bile planlamamıştım.

“Efendim?” dedi.

“Bir şey yok,” diye cevap verdim. Ama kolunu bırakmadım. Ya gerçekten de listeme bir şeyi eklemeyi unuttuysam? Kendimi durduramadan, kelimeler ağzımdan döküldü:

“İstedğin şeyi elde edemeyeceksin derken... Ne demek istediniz? Ya da... ihtiyacım olan şeyi? Ya da öyle bir şey?”

Kibarca ama sertçe kolunu çekti ve ana binayı gösterdi. “Şu an ihtiyacın olan tek şey, seni burada bırakıp gitmeden önce sınıf arkadaşlarına katılman.”

Baktığı yere döndüm ve herkesin binadan çıkıp servis otobüsüne doğru gittiğini gördüm. Arkamı döndüğümde kadın gitmişti! O büyük, metal şeye doğru koştum ve eğilerek etrafından dolandım. Fakat korkuyla ağaca tırmanan sincaptan başka bir şey bulamadım.

Bir dakika sonra otobüse ulaştım; nefes nefeseydim ve beynim dönüyordu. Servisin kapısı arkamdan hızla kapandı. Annabelle’in yanına, her zamanki yerime oturdum.

Aydınlık, neşeli suratıyla bana döndü.

“O sıkıcı videoyu bir kez daha izlemek zorunda kalırsam, diz çöküp Tanrı’dan merhamet dileneceğim!” dedi.

Beni merak bile etmemesine şaşırmamalıydim aslında. Ama en azından, üstümün başımın neden çamurla kaplı olduğunu merak eder diye düşünmüştüm. Hah... Belki on iki yaşına girdiğimde insanlar beni fark etmeye de başlardı. Yaşlı kadının esrarengiz laflarını kafamdan attım, derin bir nefes verdim.

“Ben de,” dedim.

İKİNCİ BÖLÜM

Dört saat elli üç dakika sonra, parlak sarı renkli duvarımda asılı saatim gece yarısını vuracaktı. Jüpiter, Mars'la aynı hizaya gelecekti ve ben on iki yaşında olacaktım! Anne babamın, yıllar içinde bana söz verdikleri bazı şeyleri unutmamı umduklarına emindim. Ama hiçbirini gözden kaçmasın diye bunca zamandır hepsini bir köşeye yazmıştım. Listemi çok yakın zamanda onlarla paylaşmayı düşünüyordum.

Bence doğum günüm konusunda Annabelle de benim kadar heyecanlıydı. En yakın arkadaşının ailesinin bu kadar korumacı olması, onun için de kolay değildi. Listemdeki birçok şeyi Annabelle zaten yıllardır yapıyordu: Örneğin kantinden kendi öğle yemeğini alabiliyor, okula yürüyerek gidebiliyordu. Cep telefonu da vardı, hem de sekiz yaşından beri! Kulaklarını da daha üç aylıkken deldirmişti. ÜÇ AYLIKKEN! Beş tane abisi vardı, yani Annabelle doğana kadar anne babası epey gevşemişlerdi. Pekâlâ, şimdi bir de benim anne babama bakalım: Üniversitede tanışmışlar, mezuniyetin ertesi günü evlenmişler. Bir yıl sonra ben doğmuşum. Söylediklerine göre, genç bir anne

baba olduklarından kendi gençliklerini epey iyi hatırlıyorlardı. Ve nedense, bunun sonucu olarak beni her zaman her şeyden korumaya çalıştılar. Şimdi otuz dört yaşındalar ve bana pek de genç gelmiyorlar. Ama yine de Annabelle'inkilerden gençler tabii, onlar neredeyse elli yaşında. Annabelle'in anne babasının gençlik yılları oldukça bulanık. Ne büyük şans!

Büyük Gün'e hazırlanırken, çocukça görünen bazı eşyalarımın kurtulmaya ve etrafımı sadece yaşıma uygun şeylerle doldurmaya karar verdim. Çiçekli yatak örtüm, Kurbağa Kermit yeşili halım ya da sarı duvarlarımla ilgili yapabileceğim fazla şey yoktu. Fakat onlar dışında neredeyse her şey hedefimdeydi. Beş yaşındayken yaptığım makarna kolyeyi buldum ve yatağımın üzerindeki büyük kutuya attım. Kolye, Kâşif Dora desenli patikli eski pijamalarımın ve büyükannemin nihayet göndermekten vazgeçtiği çocuk dergisinin üzerine düştü. Çekmecelerimi de altüst ettim: Gökkuşağı çıkartması ya da tekboynuz resmi olan her şeyi atacaktım. Üstüne adımın işlendiği her şeyi de. Elime aldığım her tişörtte zihnime dolan güzel anıları bir kenara ittim. Bundan sonra, altı yaşında bir çocuğun kıyafetlerine benzemeyen kıyafetlerle *çok* daha iyi anılar biriktirebilirdim.

Birkaç eliş projesi ve kardanadam şeklinde bir lambadan sonra raflarım neredeyse tamtakır oldu. Kitaplığım hariç. Kitaplardan kurtulmak zor olacaktı. Son bir sene içinde okumadığım kitapları kutuya koymaya karar verdim. Ama sevdiğim kitapları tekrar tekrar okuma gibi bir huyum vardır, o yüzden kutuya koyduğum kitap sayısı az oldu. Ne kadar sıklıkla okusam da benim için artık epey "küçük yaş" olan kitapları elden çıkarmaya kendimi zorladım. Sonra, kardanadamlı lambayı kutudan geri aldım. Çocukça olabilirdi ama etrafı görmeye de ihtiyacım vardı.

Sıra duvarlara gelmişti. Duvarımdaki tek poster “köpek kulübesinin üzerine yatmış ve yıldızlara bakan Snoopy” posteriydi. Babamın yapboz fabrikasında yapboza dönüşen ilk poster buydu. İçimde hafif bir suçluluk sızısı hissettim, ama... gerçekten gitmesi gerekiyordu. Kendine saygısı olan hiçbir on iki yaşındaki kızın duvarında Snoopy posteri olamazdı. Alt köşesinden tutarak, becerebildiğim kadar dikkatle çıkardım. Biraz yırtıldı, acıyla yüzümü buruşturdum. Tamamen çıkarana kadar iki kere daha yırtıldı ve sonunda artık saklanmaya değer bir hâli kalmamıştı.

Ama yine de sakladım. Ardından, acaba bir şey unuttum mu diye odama baktım. En güzel ve en sevdiğim oyuncak ayım Taytimur Fıstıkçışahapoğulları, yastığımın yanına iliştği yerden beni izliyordu. Doğduğumda, büyükbabam onu beşiğime koymuştu ve Tayti o zamandan beri benimleydi. Söylediklerine göre, bebekken onu gittiğim her yere götürürmüşüm, yani iki kolunun ve bacağıının hâlâ yerinde olması mucizeydi. Ayı olduğunu anlamak bile zordu aslında. Annabelle onun daha çok *koyuna* benzediğini söylüyordu. Gözleri, onu kutuya atmamam için bana yalvarır gibi bakıyordu.

“Özür dilerim Tayti,” diye fısıldadım. Başka tarafa bakarak, fikrimi değiştirmeden önce onu da kutuya attım. Çocukluğumu geride bırakmak istiyorsam taviz vermemek zorundaydım.

Artık tam da kutuyu yatağımdan kaldıracakken kapım birden açıldı. Sawyer, tulumunun bir askısı deli gibi sallanarak içeri girdi. Annem iki adım arkasındaydı. Sawyer, hayata tutunurcasına bacaklarımı yakaladı.

“Sawyer Andrew Swenson!” dedi annem sertçe ve uzanıp kolunu tuttu. Sawyer bacağıma daha da sıkı yapıştı, masmavi gözleriyle bana baktı.

SONUNDA 12 YAŞ — WENDY MASS —

**Küçük kasabanın sakinleri
büyük bir olayın heyecanında!**

En azından, biri öyle.

Willow Falls kasabasında yaşayan Rory, 12. yaş günü için çok heyecanlı. Yapmasına izin verilecek yepyeni şeyler, gerçekleştireceği yepyeni hayalleri var. Hatta hayatı tamamen değişebilir. Artık koca bir kız oluyor ne de olsa; kim ona dur diyebilir?

Belki de kaderi!

11 Yaş Günü kitabıyla tanıdığımız Wendy Mass, yine aynı kasabada geçen ama tamamen farklı karakterlerle ilerleyen, eğlenceli, matrak, çılgın mı çılgın bir büyüme hikâyesi anlatıyor.

ISBN: 978-605-285-417-4

9 786052 854174